Ukbe b. Âmir –radıyallahu anh-'tan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: “Kız kardeşim yalın ayak olarak Beytullah'a (Kâbe’ye) yürümeyi adadı. Bana da bu meseleyi, onun namına Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem-'e danışmamı emretti. Ben de bu meseleyi, ona danıştım. Bunun üzerine Peygamber –sallallahu aleyhi ve sellem-: «Hem yürüsün ve hem de (yorulduğunda bineğine) binsin!» buyurdu."

Ukbe b. Âmir –radıyallahu anh-'tan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: “Kız kardeşim yalın ayak olarak Beytullah'a (Kâbe’ye) yürümeyi adadı. Bana da, bu meseleyi, onun namına Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem-'e danışmamı emretti. Ben de bu meseleyi, ona danıştım. Bunun üzerine Peygamber –sallallahu aleyhi ve sellem-: «Hem yürüsün ve hem de (yorulduğunda bineğine) binsin!» buyurdu."

[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

İnsan tabiatı gereği bazen içinden gelen bir dürtü sebebiyle zor olan şeyleri kendi nefsine mecbur kılabilir. Dinimiz, ibadette devamlılığı sağlayabilmek için nefse karşı zorluk çıkarmayacak orta halli olarak gelmiştir. Hadiste Ukbe b. Âmir -radıyallahu anh-'ın kız kardeşi ondan -Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e kendisinin Beytullah'a çıplak ayakla ve yürüyerek gitmeyi adadığını ve bunun hükmünü sormasını istedi. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- bu kadının yürümeye gücünün yeteceğini düşünerek gücü yettiği kadar yürümesini, gücü yetmediği yerde de bineğe binmesini emretti.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3001